

Actaea racemosa

pluskwica groniasta

(C) fot. Gabriel Tomzyński

Wysoka, długowieczna bylina przeznaczona do sadzenia w cienistych zakątkach ogrodu, ozdobna przede wszystkim z długich, wyprostowanych kwiatostanów przypominających wyglądem świece (stąd inna nazwa świecznica). W okresie kwitnienia osiąga zwykle 1,20-1,80 m, choć w optymalnych warunkach może dorastać nawet do 2,5 m wysokości. W okresie intensywnego wzrostu przyrasta nawet 45-55 cm miesięcznie. Wiosną tworzy okazałe, ciemnozielone kępy (60-120 cm średnicy) z dużych, trójdzielnych, długoogonkowych liści, złożonych z jajowato-lancetowatych, piłkowanych, skórzastych listków. W lipcu i sierpniu w wierzchołkowej części sztywnych, prostych, słabo rozgałęzionych pędów rozwija liczne (50-110), puszyste, kredowobiałe kwiaty zebrane w wężutkie, kłosowate grona długości 40-60 cm. Drobne kwiatki pozbawione są płatków i działek kielicha, rozwijają natomiast bardzo długie, 5-10 mm, kredowobiałe pręciki okalające białe znamię słupka. Kwiaty wydzielają intensywny, niezbyt przyjemny zapach, który zwabia muchy, komary i chrząszcze. Przekwitające kwiaty zamieniają się w owoce - suche mieszki długości 5-10 mm z kilkoma nasionami wewnątrz. Wyschnięte owocostany zdobią jeszcze ogrody przez wiele tygodni. Pluskwica jest byliną trwałą, odporną na choroby i szkodniki. Preferuje stanowiska półcieniste i cieniste oraz żyzne, stale umiarkowanie wilgotne, przepuszczalne gleby z dużą ilością substancji organicznej. Może rosnąć także w słońcu pod warunkiem dostatecznej ilości wilgoci w podłożu. W czasie dłuższej suszy wymaga podlewania. Szczególnie wrażliwe na brak wody i niedostatek składników pokarmowych są egzemplarze młode (brązowienie brzegów liści). W silnym ocienieniu rośliny słabiej kwitną a pędy kwiatowe wyginają się w kierunku światła. Wysokie pędy kwiatowe, zwłaszcza na wietrznych, nieosłoniętych stanowiskach, wymagają czasami podpór. Rozmnażana wczesną wiosną przez podział roślin lub nasiona wysiewane tuż po zbiorze. Bylina szczególnie przydatna do obsadzania półcienistych zakątków pod drzewami, krzewami oraz północnymi ścianami budynków lub parkanów, zwłaszcza w ogrodach naturalistycznych i wiejskich. Ładnie wygląda sadzona pojedynczo, jako efektowna roślina architektoniczna, a także w grupach na rabatach z innymi wysokimi bylinami (tojadami, zawilcami japońskimi, parzydłem, paprociami, funkiami). Wielkie, ciemnozielone liście

wprowadzają do ogrodów nie tylko efektowną kolorystykę, ale także ciekawą strukturę.

autorzy opisu tekstowego: Ewa Chojnowska; Związek Szkółkarzy Polskich

zasięg geograficzny	Ameryka Północna
grupa roślin	byliny
grupa użytkowa	byliny
forma	bylina
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	krzewiasty wyprostowany
docelowa wysokość	od 1 m do 2 m
barwa liści (igieł)	ciemnozielone
zimozieloność liści (igieł)	liście opadające na zimę
rodzaj kwiatów	kwiatostan
barwa kwiatów	białe
pora kwitnienia	lipiec sierpień
nasłonecznienie	stanowisko cieniste stanowisko półcieniste
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne podłoże wilgotne
ph podłoża	odczyn lekko kwaśny do obojętnego
rodzaj gleby	przeciętna ogrodowa próchniczna
walory	ozdobne z kwiatów ogrody przydomowe parki
zastosowanie	zieleń publiczna kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody) rabaty w grupach
strefa	3

autorzy opisu tabelarycznego: Ewa Chojnowska; , Związek Szkółkarzy Polskich;

Producenci *Actaea racemosa* w Polsce

BARCIKOWSCY Elżbieta i Włodzisław Szkółka Bylin, Traw, Paproci, Ziół i Krzewów
DAMMERA Wanda Jąkańska Szkółka Roślin Ozdobnych

